

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2015/9

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Harminchatik többgenerációs nagytáborunkat 367 (hétvégén 378) fő, köztük 45 első táborozó részvételével tartottuk Sátoraljaújhelyen. A bölcsődésekből, óvodásokból, hittanosokból, 140 ifisből, szülőkből, nagy- és dédszülőkből álló tábor átlagéletkora 30,4 év volt. A legfiatalabb 2,5 hónapos, a legidősebb 86 éves volt. A tábor lakóinak 50,2%-a 25 évesnél fiatalabb volt.

A hét címe: „Amit tudunk, azt szójuk” (Ján 3,11) avagy: Tanítványképzés. A témáról délelőttönként 23 bibliakörben beszélgettünk. Esténként Timóteus élete által szólt az ige.

Idén 198-ra emelkedett a „csupros atyafiak” (tizedszer táborozók) száma. A mind a húsz táborban részt vett 15 testvérünket pedig egy igés kancsóval köszöntöttük. Táborozásunk több mint 10 millió forintba került, amely nagyrészt a részvételi díjakból gyűlt össze. Missziós és szociális okból közel 90 fő kapott támogatást tagjaink céladományából és a „Nagyerdei Egyházközségért” Alapítványtól.

A mostani beszámolókból remélhetőleg kitűnik, hogy érdemes volt sokat imádkozni, dolgozni, és anyagiakat áldozni ezért a gyülekezetet építő hétért.

Püski Lajos lelkész

Püspökünk is meglátogatott

Többgenerációs nagytábor. Mit is jelent ez nekem? Egy hét szeretetben, hitben, Istent egyre közelebb érezve. Évente. Mennyi minden történhet egy hosszú év alatt. Mégis, ahogy megérkezünk, az előző évek táborainak szeretett emlékképei úgy villannak fel a szemem előtt, mintha csak tegnap történtek volna. Az idén ötödik alkalommal voltam a Nagyerdei Gyülekezet táborában, és biztosan állíthatom: eddigi legjobb táborom volt. Mindig nagyon várom ezt a hetet, mivel a programok, a jó társaság és a szeretet, amivel mindenki fordul a másik felé, egy olyan lelki feltöltődést ad, amely megkoronázza a nyarat. Nehéz egy eseményt kiválasztani a hétből, de nekem talán mégis az tetszett a legjobban, amikor az ifivel elmentünk csillagtúrára. Elsétáltunk egy kilátóhoz, ahonnan gyönyörű látványban lehetett részünk, de ez mégis csak apró részlete maradt az estének. Amíg sétáltunk, énekeltünk, beszélgettünk, sőt még egy kis tánc is feldobta a hangulatot. Jó volt látni, hogy az ifvezetőkkel együtt egy olyan csapat alakult ki az elmúlt négy év alatt, amiből akár még életre szóló barátságok is megmaradhatnak.

Tibori Teodóra Viktória, Rúben ifi

Tudom, hogy 2024-ben fogok kapni egy csuprot. Ezt a vasárnapi morzsaszedegetés óta tudom biztosan, de az érzés folyamatosan alakult ki bennem a tábor hetében. Hétfőn új táborozóként érkeztem a Várhegy üdülőbe két lányommal és édesanyjammal. Az Ábrahám körbe kerültem, ahol az első nap csupán egy ismerősöm volt, az utolsó napon viszont már 14 barátságos arc búcsúzott tőlem azzal a kíváncsággal, hogy szeretettel várnak a Nagyerdei Gyülekezetben. Hét nap alatt megismertem azt az érzést, hogy milyen egy olyan közösségbe tartozni, ahol az értékek, a célok és az elvek azonosak, ugyanakkor a felénk vezető út ezerféle lehet. A barátság, az együttműködés, az odafigyelés, a közös éneklés és ima, a törődés, a teázás, a filmnézés, a beszélgetések, a játékok, az együtt gondolkodás, a kirándulás, a nevetés és néha a könnyek mind összetevői annak az élménynek, melyet megfűszerez a tábori hangulat sok napfénnel és egy kis esővel. Mert az is kell. Lehetnék szomorú, hogy csak 2015-ben tapasztalhattam meg először ezt az élményt. Bánkódás helyett azonban inkább örülök, hogy eljutottam ide, hogy a gyülekezet tagjai befogadtak és visszavárnak. A csupor első kicsi darabja már az enyém. És az enyém az érzés is, hogy talán én is adhattam valamit első táborozóként egy már évek óta működő csoportnak.

Németh Nóra, Ábrahám kör

A sátorlajújhelyi Várhegy üdülőben töltöttem egy szép hetet anyukámmal és a bátyámmal. Mindannyian jól éreztük magunkat, kellemes, élményekben gazdag hét nap volt.

Az egyik legvidámabb emlékem a medencézés volt Ármin bácsival, a kishittanos csoport egyik vezetőjével, aki nagyszerűen szórakoztatott minket.

A medence széléről nagy csobbanásokkal ugráltunk a vízbe. Ármin bácsi néha kicselezett minket: ugrás előtt elengedte a kezünket és ő a parton maradt.

Sokan csatlakoztak hozzánk, együtt élveztük a hideg vizet. Nagyon szeretek úszni, a bátyámmal együtt ez volt az egyik kedvenc elfoglaltságunk.

Szerettem a kézműves foglalkozásokat is, ahol kék és rózsaszín laminált könyvjelzőket készítettünk, melyeket a szüleimnek és nagyszüleimnek ajándékoztam. Hennafestés is volt, nekem ez annyira megtetszett, hogy a karomra rajzoltattam egy szép formát. Kinga nénitől sokat tanultunk, a hennán kívül papírvirágot is készítettünk vele.

Nagyon élveztem a kiscsoportos foglalkozásokat.

Az egyik alkalommal Barbi néni a tékozló fiú történetét mesélte el nekünk. El is játszottuk kétszer, én a másodikban szerepeltem, az egyik szolgáló voltam.

Utána Barbi néni kérdéseket tett fel a történettel kapcsolatosan, amelyek közül többre is tudtam válaszolni. Ezzel sok pontot tudtam gyűjteni a pontgyűjtő füzetembe. A pontokért később ajándékokat kaptunk. A táboron kívüli programok is tetszettek, szerettem libegőzni is, érdekes volt a tájat lebegve nézni.

A gyülekezeti táborban jól éreztem magam, szeretnék jövőre is visszamenni.

Tóth Tamara Veronika, Kishittan

Gyerekeinkkel együtt idén már sokadszor voltunk táborban. Domonkos, a legkisebb szinte a táborban nőtt fel. Ő is tudja, hogy a tábor életében vannak visszatérő események, melyek közül őt legjobban a focibajnokság érdekelte. Kitelepedtünk a lelátóra, és figyeltük, ahogy a felnőttek vagy az ifisek rúgják a bőrt. Nagy volt a küzdelem. Mindenki komolyan vette a feladatát. Mindenki győzni akart. Voltak olyan játékosok, főleg a fiatalabb generációból, akik igazi focis mezt hordtak, hátukon számmal és egy ismert futballista nevével. Döme (mert Domonkost csak így becézzük a családban) megbabonázva figyelte, hogy a sátorlajújhelyi Beckham hogyan fut el a balszélen, hogyan cselezi ki Messit, de nem jut el a kapuig, mert a kőkemény Schweinsteiger útját állja, és elveszi tőle a labdát, majd indítja a vele egy csapatban játszó Ronaldót, aki azután leheletfinoman gurít a bal alsó sarokba. Nagy az öröm néhány másodpercig, aztán középkezdés, és megy minden tovább. A meccs alatt és után Döme tele volt kérdésekkel, mint mindig. Ki az a nehezen kimondható nevű Schweinsteiger? És milyen nemzetiségű? És mit jelent a neve? (Erre a kérdésre inkább nem válaszolnék.) És melyik csapatban játszik? És hány gólt rúgott már? És ki ellen győztek legutóbb? És játszott már egy csapatban Messivel? Esetleg ellene? És Beckham hol játszik? És Messi mindig csatár volt? Csak úgy ömlöttek a kérdések, melyeknek a felére sem tudtam válaszolni, mivel nem vagyok nagy focirajongó. Döme információéhsége szinte kielé-

gíthetetlen volt. Próbáltam visszaterelni az információs dzsungelből az aktuális szituációhoz, ahhoz a valósághoz, amely a mi életünk része is volt, a gyűlítőbajnos bajnoksághoz. Bizonygattam neki, hogy itt és most nem az a lényeg, hogy Messi hány gólt rúgott életében, hanem az, hogy az a srác, aki véletlenül az ő mezét hordja, milyen jól focizik. Nem fontos, hogy Schweinsteiger milyen nemzetiségű, hanem az, hogy az a debreceni fiú, akinek ez a név van rápingálva a hátára, mennyire sportszerűen játszik, és ha gólt lő, hogyan lövi. Beckhamnál sem azon múlik a dolog, hogy hol játszott utoljára, hanem hogy ha megnyerik a tábori bajnokságot, akkor milyen út vezetett odáig. Reméltem, hogy Döme megérti, a felszín alatti dolgok talán fontosabbak, mint a külső máz, a sztárforcisták nevével díszített, szép színes mezek és a hozzájuk tapadó információtenger. Mivel azonban nem tudtam a kérdéseire válaszolni, nem is nagyon tudtam meggyőzni a fiamat. Kudarcot vallottam. Apa, te nem is értesz a focihoz! – volt a válasz. Nem – mondtam – de ezt nem is nagyon bánom.

Pusztai Gábor 17. csoport

Focibajnokság

Ez volt az első ifisként töltött táborom. Nagyon sokszor elképzeltem, milyen lesz majd eltölteni egy hetet velem egykorú lányokkal és fiúkkal. Mikor kisebb voltam, sóvárogva néztem az ifiseket. Annyira szerettem volna én is egy ilyen közösségbe tartozni! Hát most eljött az ideje.

Első nap szakadt az eső, így az ötös ház egyik kis szobájában zajlott le az ismerkedés.

Két ifivezetőnk, Kriszti és Miki bemutatkoztak, majd kiosztották a kitűzőket, aztán mindenki mondott magáról pár szót.

Kis csapatunkat három fiú és hét lány alkotta, plusz a két ifivezető.

Kevesen vagyunk, de azt gondolom, ennek megvan az előnye és a hátránya is. Előnynek mondanám, hogy jobban tudunk figyelni egymásra, ezenkívül az esti filmnézéseknél elfértünk két ágyon, és nem kellett átrendezni a szobát.

Hátrányként csak a sportbeli esélyünket tudom említeni. Focicsapatunk két fiúból és két felnőttből, kosárcsapatunk pedig egy fiúból és három lányból állt. Nem búslakodtunk a vereségek ellenére. Nagyon jó volt sportolni a többi ifivel. A névválasztást szavazással döntöttük el, és a Timóteus került ki győztesként. (Bár szóba jött a Tofifi név is.)

Nagyon sokat tudnék mesélni erről a hétről, de attól tartok, nem lenne elég ez az újság.

Nagyon-nagyon jó csapattá kovácsolódunk össze, hála Krisztinek és Mikinek, akik mindent megtettek, hogy összetartó ifi legyünk. Számomra a Timóteus ifi olyan, mint a második családom. Már izgatottan várom az ifis alkalmakat, amelyekeken még jobb közösséggé fejlődhetünk Isten segítségével.

Kovács Lili, Timóteus ifi

Ldén volt az első alkalom, hogy családotól, nyaralásképpen eljutottam az első református táboromba.

Természetesen tudtam, hogy ez egy olyan nyaralás, amely tanulnivalót is hoz magával, nem csak szép emlékeket, de utólagosan talán elmondhatom, amit kaptam, az más is volt és több is, mint amire számítottam.

A csoportom nagyon kellemes volt, gondolatébresztő, bizonyos esetekben innovatív és mindenekelőtt barátságos.

Lelkiekben nekem a tábor egy egészen új érzést adott, amit szívesen elvinnék magammal a hétköznapiakba, a nehézségekkel teli pillanatokra is.

Úgy éreztem, hogy Isten felemelt engem, Sátoraljaújhely egyik legmagasabb pontjára, maga mellé, és a vállamra tette a kezét...

Talán mondhatom, jobban maga mellé rendelt.

Figyelmeztetett, itt az ideje komolyabb, elkötelezettebb, kíváncsibb tanítvánnyá válni, hisz' már vittem a táborba egy saját tanítványt is, a gyermekemet.

Számomra ez a tábor azt jelentette, hogy Isten üzent: járjak tovább az úton, a Bibliát olvasva, talán kicsit gyorsabb, de mindig magabiztos léptekkel! Hitem ne lankadjon se jó, se rossz időkben!

Ráébresztett Isten arra is, hogy a generációk között az ő szeretete, odafigyelése, belénk vetett bizalma a kapocs.

Sok szép, áldott pillanatot adott nekünk, amelyekből töltekezhetünk, amelyekre építve erősíthetjük a családi és a gyülekezeti kapcsolatainkat is.

Ez a tábor közelebb vitt Istenhez, a hithez és az egymás iránti szeretethez.

Lévai Ágnes, Dávid kör

A tábori filmklubban vetített filmek és az azt követő beszélgetések mindig nagyon fontosak nekem, illetve a résztvevők népes számából következethetően másoknak is. Az idén vetített film magyar címe Éltrevalók, az eredeti francia cím szószerinti fordítása Érinthetetlenek. Drámai helyzeteinek aktualitása húsba vágó, olykor vulgáris, máskor finom humora lebilincselő. A film látszólag nem kifejezetten keresztyén témájú. Vagy valahol mégis? A mű tipikus mai helyzetre épül: Párizsban vagyunk – de lehetnénk akár Magyarországon, vagy bárhol –, Philippe, a dúsgazdag arisztokrata, aki egy balesetből eredendően nyaktól lefele teljesen lebényt, felesége meghalt, teljesen kiszolgáltatott helyzetben él. Driss pedig életerős néger fiatalember, külvárosi gettóban élő, priuszos, sokgyermekes család legidősebb tagja. Milyen perspektívája lehet Philippe-nek és Drissnek külön-külön? A film azonban arra keresi a választ, hogy a más-más kultúrával induló, de adott élethelyzetükben mindketten a társadalom periferiáján élő emberek hogyan találhatnak együtt válaszokat. Ezek a sorsok a szemünk láttára fonódnak egymásba, s a szereplők megélik a „Nagyobb boldogság adni, mint kapni.” (ApCsel 20, 35) élményét. Így lesz a beteg Philippe, a munkaadó és ápolt, valamint Driss, a gondozó munkakapcsolatából olyan baráti kötelék, melyben mindkettő megtalálja a közös pontokat: a kiszámíthatóságot, a biztonságot, a békességet. Philippe és Driss ezáltal lesznek egymás számára pótolhatatlanokká, a külvilág számára érinthetetlenekké. A film végére az érinthetetlenek a kölcsönös kapcsolatukban életrevalókká válnak, és ez a csoda fogja tovább működtetni és megmenteni egymástól elváló, önálló életüket is.

Kocsis Ildikó, 22. csoport

Az idén táboroztunk harmadjára Sifisekként, évről évre egyre többen. A lelki feltöltődés mellett sok felejthetetlen pillanatot kaptunk és adtunk egymásnak, ezekre örömmel emlékezünk vissza.

A beszélgetéseket bevezető játékokkal kezdtük, amelyek elindították a gondolatainkat. Néha annyira belelendültünk, hogy alig értünk oda ebédre, a hét vége felé már abba sem akartuk hagyni. A csoportkeverés mindenkinek nagy élmény volt, sokat tanulhattunk belőle. Mindenki örömmel mesélt a tapasztalatairól.

A beszélgetések mellett kijutott a szórakozásból is. Nagy reményekkel álltunk a focimeccsek elé, de még gyakorolnunk kell. Majd jövőre az élre törünk.

Pizzázásra is szakítottunk időt, megünnepelve egyik ifis társunk, Andris 16. születésnapját. Azonban amire egész héten titokban készültünk, ifivezetőink Zsófi és Laci első házassági évfordulójának megünneplése. Már Sifis szokássá vált ifi vezetőink boldogságának megünneplése. Mindenki kivette belőle a részét. Volt, aki a vacsorát rendelte, volt aki megterített vagy épp virágért mászkált esőcseppek társaságában. A terv egészen az utolsó pillanatokig titok maradt. Nagyon örültek neki, hogy egy kis időt együtt tudtak tölteni. Ez a szervezés arról árulkodik, hogy összetartó csapattá tudtunk válni.

Hazafelé már a következő évi táborra vágyakozva indultunk. Ki biciklivel, ki autóval vagy busszal. De a végállomás mindenkinek ugyan az volt, az otthona. Örömmel várjuk, mit tartogat számunkra a következő gyülekezeti év és a 21. nagytábor.

Andirkó Bernadett, Sifi ifi

Strandoltunk

Arcok, képek, emlékek kavarnak bennem, amikor arra a 140 napra gondolok, amit gyülekezetünk nyári táborában tölthettünk az elmúlt 20 évben. Ez összesen négy és fél hónap, ami akkor is nagy idő, ha húsz évre oszlik el. Az első táborok óta a karon ülő babákból ifjak, a gyerekekből felnőttek lettek. Jó ezt látni.

Ugyanakkor fájó azoknak a hiánya, akik már nem lehetnek köztünk. Régi csoportvezetőink közül Cili mama, Sarkadi Katika, Gacsályi Gábor bácsi, Bihari Gábor. Vagy Bereczki Jancsi, aki sokunknak adott példát, hogyan lehet alázattal, hittel, türelemmel elviselni a fájdalmakat. Nem tudok nem gondolni rájuk. Mint ahogy azok hiánya is fájó, akiket elsodort az élet a táborokból, gyülekezetből.

Azt hiszem, leginkább a személyes beszélgetéseket szeretem. Azokat, amelyek rendre elmaradnak év közben, mert nincsen rájuk idő, nincsen alkalom. Hiszen a teaházban egyszerre csak egy asztalnál ülhetünk, a bibliakörben, filmklubban nem illik nagyon elkalandozni a témától. A tábor hét napja remek alkalom, hogy

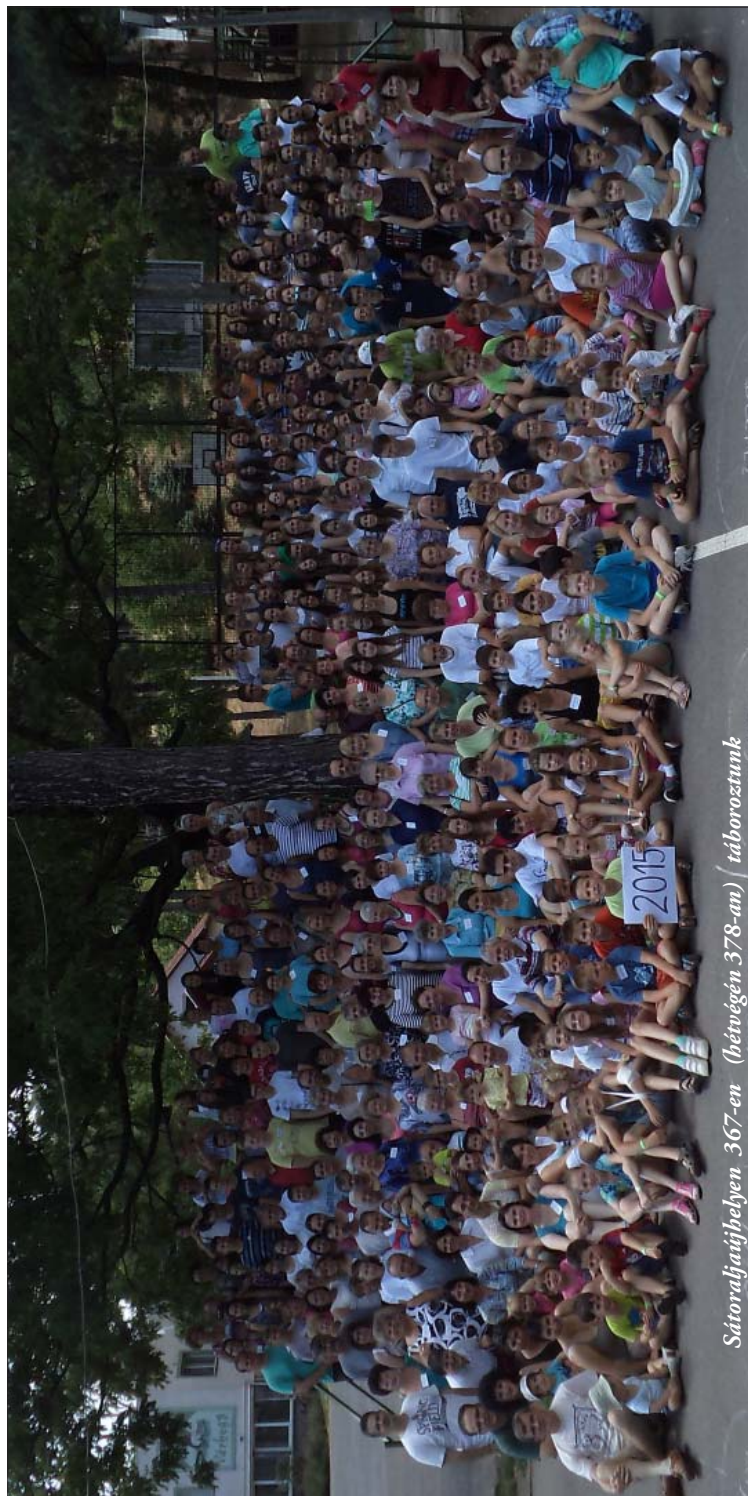
az udvariassági formulákon túl is szót váltsunk egymással. Kifejezetten keresem rá az alkalmakat. Ezért indulok el hét órakor a nyolckor kezdődő reggelihez, ezért (is) ülök le a nézni focizókat, járok le a medencéhez, bár a nekem túl hideg vízbe semmi kedvem belemenni. És ezért (is) alszom olyan keveset a tábor hetében. A tábor lehetőséget ad a közösségbe való bekapcsolódásra, a kapcsolatok építésére, ápolására. És ad sok-sok élményt. Eszembe jut a focimeccsek varázslatos hangulata, a medence körüli felszabadult zsvijaj, az ifisek kreatív humora, a táborgyertyák meghittsége, a bizonyágtételek megható őszintesége. Sírás és nevetés, a „jó nekünk itt lennünk” boldog bizonyossága. Számomra ez a tábor.

Emlékszem, milyen nehezek voltak az első években a tábor utáni napok. Mint partra vetett halak kapkodtunk levegő után. Idővel aztán megértettük, hogy a tábor folytatódhat itthon is, ez csak rajtunk múlik. A közösség építése az év többi 51 hetében is lehetőségünk és feladatunk.

Hodossi Sándor

Matuzsálem ifi és korábbi vezetője

Sátoraljajóhelyen 367-en (hérvégén 378-an) táboroztunk

Kanacsók

Csüproszok

mondhatnám, „az éves vérátömlesztés megtörtént”. Csoportunkban szinte mindenkit ismertünk. Kerti Péter vezetésével tartalmas beszélgetéseket, nagy nevetéseket éltünk meg, de néha elakadt a szavunk, néha percekig senki nem szólalt meg, és ez így volt szép és jó.

A többes szám feleségemet, Ilust jelenti, és azt is, hogy a táborban szétszórva köztünk volt öt unokánk és a felnőtt lányunk, akik kezdettől hűségesen jönnek velünk.

A tábor egyik fontos kérdése – az információ – számomra ismét telitalálat volt. Jó néhány éve, hogy egy esti tévéhíradó bemondója így szólalt meg: „Most pedig jöjjenek a hírek, azoknak, akik döglének az információért!” Cyrano szavai jutottak eszembe, „mondhatta volna szebben, kis lovag”, mégis volt ebben a mondatban, a pongyolaságon kívül, még valami elgondolkodtató. Napjaink „információs túltermelési válsága” jelenti egyik alapelemét a teljes káosz felé sodródó világnak. A sok-sok információfogyasztó jól értesültnek véli magát, azonban „csak” annyi történik, hogy bedőlnek a nagy zavarkeltőnek, a Diabolosznak. Ő pedig, miután oly nehezen tűri a magányt, igyekszik minél nagyobb társaságot toborozni magának, sikerrel. A hamis hírekkel, félinformációkkal jóllakottak pedig fertőzik a társadalom maradékát.

Ezzel a mondattal el is érkeztünk a lényeghez.

Csodálatosan, következetesen rendszerezett információhalmaz áll rendelkezésünkre, az Isten kijelentése, az Örömhír. És kaptunk hozzá egy ügyes kis fekete klaviatúrát is. Nincs rajta „Törlés” billentyű. Ez nekem nagyon tetszik. Ugye nektek is? Szóval jövőre, veletek, a hegyen!

Detrich János, 21. csoport

Kirándulás a libegőhöz

„Báránka” ovisok

23. Bibliakör

18. Bibliakör

„Halacska” ovisok

Jókedélyű beszélgetés

Közös éneklés

Csoportkeverés

iszta forrásból mindenkinek...!

„Nem csak a húszéveseké...”, énekeltek az ismert slágert átköltött refrénnel, a 20-as csoport tagjaiként, a 20. többgenerációs tábor záró estéjén, a Táborgyertya műsorában.

Az átszövegezett énekkel hangsúlyozni akartuk, hogy Isten áldása mindenkié, a 20 éveseké és minden korosztályé, szól mindenkinek.

A csoportos foglalkozásokon Judit vezetésével buzgón boncolgattuk a hét témáját, a tanulás, tanítás, információszerzés és -átadás módjait, előnyeit és veszélyeit.

A keresztyén tanítás céljának és módjainak boncolgatása közben formálódott és erősödött bennünk a felismerés, hogy a tiszta forrás felülről jön, Istentől, a Bibliából.

Ebből merítve tudunk tanulni egymástól, kölcsönösen tanítani egymást, fiatalok és idősök egyaránt. Ezt erősítette meg bennünk a kevert kiscsoportos foglalkozás tapasztalata, élménye is.

Isten szól hozzánk, és tanít, ha elcsöndesedve teljesen rá figyelünk. Ennek egyik bizonyítékát éltük át többen a reggeli áhítatok alkalmain, a kápolnában. Lelkésznőnk minden alkalommal egy igét olvasott fel kétszer. Azt kérte, hogy először az értelmünkkel, másodszor a szívünkkel hallgassuk, majd hosszabb csendet hagyott. Ebben a csendben elmélyülve meghallhattuk Isten közvetlen, személyre szóló szavát, üzenetét, tanítását. Olyan mély hatással volt ránk, hogy az utolsó napon, vasárnap, magunk jöttünk össze, vezetés nélkül, és tartottuk meg az áhítatot a tanult minta szerint. Nem tudtuk és nem akartuk kihagyni, részét képezte a tanítványképzésnek, a hét áldásainak.

Szabó István, 20. csoport

A kisfiamnak és nekem ez volt az első táborunk. Az elmúlt időszak nagyon megterhelő volt, testileg, lelkileg megfáradva készülődtem.

A programról annyit tudtam, hogy mi, felnőttek „nagy dózisban” kapjuk majd Isten ígését, ez idő alatt pedig – hála a testvérek szolgálatának – biztosítva lesz a gyermekfelügyelet.

Mikor megérkeztünk, már éreztem, hogy nagyon szép hét áll előttünk. Gyönyörű volt a helyszín, kedves a fogadtatás. A tábori élet kimaradt a gyermekéveimből, úgyhogy ebből én is pótolhattam kicsit. Már az ébresztő előtt keltünk minden nap, hogy részt vehessünk a reggeli áhítaton. Bevallom, néha nehezemre esett, mert a bőséges programok miatt mindig jól elfáradtunk, de Isten hívogatott, és feltöltött az íge, a közös imádság. Nagyon jó volt így indítani a napot, a rohanó hétköznapi napokban nem mindig van idő ennyire elcsendesedni.

Hálás vagyok a csoportomért, nyitott, kedves emberek közé kerültem. Az esti áhítatok sokszor pecsétet tettek az aznap tanultakra. Nagyon tetszett a fiatalok szolgálata, az új dalok, amelyeket tanultunk. Isten kegyelméből, a testvérek segítségével életem első kézműves foglalkozása is jól sikerült. Öröm volt nézni, ahogy a többiek alkottak, és boldoggá tette őket a végeredmény.

A tábor üzenete számomra, hogy sosem késő elindulni a hit útján, a jó közösség segít abban, hogy meg is maradjunk rajta. Ahhoz pedig, hogy mi is segíthessünk másoknak, szükségünk van tanulásra, a Biblia állandó tanulmányozására.

Zalánnaal együtt sok embert megismertem, jó érzés volt, hogy befogadtak minket. Reméljük, hogy jövőre megismételhetjük.

Vancsa Edit, 19. csoport

Témafelvezetés

A reggeli éneklés volt az egyik kedvenc programom, hihetetlen érzés, amikor sok-sok ember együtt énekel, mintha mindenki lelke egy kis időre összefonódna és eggyé válna Istennel (és egymással.)

Az éneklés után Lajos bácsi prezentálta az aznapi beszélgetés témáját különböző épületek segítségével. A tudást úgy szerezzük meg, sajátítjuk el, illetve gyakoroljuk a mindennapi életben, ahogy ezeket az épületeket is felépítjük, majd hasznosítjuk a maga funkciója szerint. Minden csoportnak ugyanaz volt a témája, mégis mindenki másképp dolgozta fel és értette meg, ezért volt szinte mindenki számára különleges élmény az utolsó előtti napon a csoportok összekeverése. Minden csapatnak fel kellett írnia egy nagy kartonra, hogy a napi beszélgetések során melyek voltak azok a mondatok, gondolatok, történetek, amelyek megragadták a csoport figyelmét, vagy leginkább jellemezték az adott beszélgetést. Érdekes volt megfigyelni, hogy minden korosztályt ugyanazok a gondolatok érdekelnek, inspirálnak, csak más megközelítésből látják az adott dolgot, vagy ugyanahhoz a gondolathoz mást társítanak.

György-Fazakas Fanni, Págiel ifi

Tapasztalataim szerint kétféle táborlakó van. Az egyiknek szenvedélye a tábor, számára az év 51 hét + TÁBOR-ból áll, és július második hetének vasárnap estéjén már akut táborhiányban szenved.

A másik valami miatt egyszer sem élte át azt, amit a szenvedélyes táborlakó nap mint nap, akár többször is megél:

- a felebarátok közötti testvéri szeretetet,
- a rácsodálkozást a fiatal és még fiatalabb generáció szépségére, okosságára, kedvességére,
- az idősebb testvérek derűjében történő sütkérezést,
- az oldódást a csoportbeszélgetések során, együtt sírni és féktelenül nevetni (olykor egyszerre) ismerősökkel és ismeretlenekkel, (akikből lesznek az ismerősök),
- ráébredni, milyen csodálatos sokszínűségben teremtett meg minket az Isten,
- érezni a gyülekezet erejét az együtt éneklésben, mikor zeng tőlünk az ebédlő,
- gyönyörködni tehetséges és szellemes kamaszaink, fiataljaink produkcióiban,
- önfeledten és rettegve sólyomként repülni,
- szégyent, mert rosszat gondoltam magamban valakiről, akiről kiderült, hogy teljesen más, mint amilyennek gondoltam,
- vívódást, hogy délután melyik programot válasszam (mert olyan jó lenne mindegyiken ott lenni)...

És jó lenne pihenni is, de ha túl sokat alszom, elveszem az időt a beszélgetésektől, mert itt olyan könnyű szóba elegyedni azokkal, akiket csak a szemem sarkából szoktam lesni vasárnaponként a templomban, de el kéne jutni a kápolnai elcsendesedésre is, mert a többiek azt mondják, nagyon jó és bensőséges az is. És máris ott tartok, hogy megint nem volt

elég ez a hét sem, megint kellett volna még két (vagy 51) hét, hogy mindenre elmenjek, minden programon részt vegyek, mindenkivel beszéljek.

De így is úgy érzem, hogy jobb emberként és erősebb keresztyénként jövök le a hegyről minden évben.

Most azon dolgozom, hogy ez az érzés ne múljon el hétfő estére...

Bódor Saci, 23. csoport

Kápolnai csendesség

Ifj. zenekar végezte a zenei szolgálatot

Táborgyertya

Az idei gyülekezeti táborban sokat beszélgettünk arról, hogyan tudunk megfelelő bibliaismeretre szert tenni, és hogyha már rendelkezünk is bizonyos fokú bibliaismerettel, miként lehet, miként érdemes azt a mindennapokban alkalmazni.

Ezen gondolatmenetből végül a morzsaszedégetésen eljutottunk oda, hogy szinte mindannyian kitűztünk magunk elé valamilyen célt vagy elvárást, amit elérve és aminek megfelelően keresztyén jellemünk fejlődhet. Úgy gondoltuk, másokkal is megosztjuk ezeket, hogyan tudunk mi magunk is többet tanulni Istentől, és hogyan tudunk békés, Istennek tetsző életünkkel mások számára követendő példát mutatni. Volt tehát, aki beismerte, hogy – ok nélkül is – rengeteget panaszkodik, de a jövőben nem fog. Egy másik fiatal jövőbeni törekvése, hogy a sportolás közbeni dühkitöréseit igyekszik legyőzni. Volt, aki megfogadta, hogy hazatérve az édesanyjával való kapcsolatában szeretne több türelmet tanúsítani.

Sokan nem jellemben, hanem tudásban, bibliaismeretben szeretnék fejlődni, erre is született jó pár fogadalom, sok hasznos tanácsot kaptunk egymástól: Gyűjtsünk magunknak olyan igéket, amelyek segítenek kijavítani a rossz tulajdonságainkat, hibáinkat, és bátran ragasszuk ki otthon a hűtőre, a falra stb.

- Iratkozzunk fel internetes igemagyrázat-küldő szolgáltatásra, olvassunk Bibliaolvasó kalauz segítségével Bibliát!
- Készítsünk jegyzeteket bibliaolvasás közben, vagy keressünk partnert az ige tanulmányozásához!

- Azok a fiatalok, akik elkerülnek a városból például tanulmányaik miatt, keressenek gyülekezetet máshol is!

Az is segíthet, ha szilárdan elhatározzuk, hogy meddig szeretnénk eljutni ismerete-

ink bővítésében, erre is bőven volt példa a táborban:

„Nyáron elolvasom az Újszövetséget./ Elolvasok egy evangéliumot év végéig”, vagy „Befejezem a Bibliát, tudatosan figyelek arra, hogy többet beszéljek Istentől nem hívó ismerőseimnek”, „Nehéz meg a napi bibliaolvasás, de most egy hétig minden reggel előveszem a Bibliát”, „Újrahallgatom a Bibliaiskola hanganyagát, „Szeretnék olyan képeket csinálni, amelynek egy-egy ige van a középpontjában.”

Reméljük, hogy sokat fejlődünk a következő táborig, és ez a cikk másoknak is ad egy-két ötletet mindehhez!

Deák Ágnes, Mix ifi

ét ifis meg egy kicsi (Mixifi műsora a táborgyertyán)

KEDD (találkozás Mózesékkal a közös zuhanyzó felé menet)

Zsuzsi: Jó reggelt!

Eszter: Jó reggelt Mózesék!

Márk: Fáradtnak tűntök, hogy aludtatok?

E: Rövid volt az ágy, lelógott a lábam, ha egyet fordultam, legurultam.

Ákos: A kis ifisek szemben borzasztó hangosak voltak. A matractól pedig fáj a hátam. Barátom Soli, tőlem fél méterre úgy szuszogott, mint egy gőzmozdony. De ti nagyon frissnek látszatok, mi a titkotok?

M: Még szerencse, hogy a tábor előtt házasodtunk össze így van saját szobánk.

Zs: Dupla ággyal, saját zuhanyzóval.

E: Na jó, mi megyünk a közös zuhanyzóba.

Zs: Még jó hogy átraktuk az esküvő időpontját a tábor elé. (MUHAHAHA)

SZERDA *(megint a közös zuhanyzó közelében)*

Á: Most is rosszul aludtam!

E: Szerezhetnénk egy saját szobát.

Á: Nem rossz ötlet, de hogyan?

E: Zsuzsiék összeházasodtak szóval akár mi is összeházasodhatnánk erre a hétre!

Á: Jogos, Lajos bácsi úgyis mindig azt mondja, hogy kell egy jó indok a szobacseréhez. Jövőre úgyis mindenki házas lesz, Áron meg Dorka, Vitoldék, és ha belegondolok Lajos bácsiéknak úgy bejött ez a házas élet, hogy saját táboruk van nem csak szobájuk.

E: Na akkor át is írom a kitűzőmet Szécsinére, hogy hiteles legyenek.

Á: Figyelj, van itt egy csomó lelkész keresünk egyet és elintézzük vele.

CSÜTÖRTÖK *(az új szobában)*

E: Hogy aludtál tündérbogaram?

Á: Jól anyus! Sosem aludtam még ilyen csendben és kényelmesen a táborban!

E: Nézd, csak egy lépés a saját zuhanyzónk!

PÉNTEK *(sorban állás az ebédlőben)*

E: Jaj, apukám! Már megint 20 perce itt állunk szeretnék egyszer végre nyugodtan megebédelni. Tennünk kéne valamit, ha már szobánk van.

Á: Szerintem lopjunk egy gyereket!

E: Rendben, de melyiket?

Á: Mit szólsz mondjuk a Németh gyerekekhez?

E: A Németh gyerekek nagyon aranyosak,

de sokan vannak.

Á: Akkor Püski Bendzsó?

E: Bendzsó meg túl gyors, őt sosem kapnánk el. De Szabó Paliék gyereke, Marcika olyan kis cuki.

Á: Jó választás, nyugodt, csendes kb. mint Pali. Lehet vinni ifire, templomba, plusz beülhetünk vele enni az első turnusba és ha már nem bírjuk lepasszolhatjuk Mártinak.

SZOMBAT *(kisgyermekes asztalnál az ebédlőben)*

E: Azért csak jobb sorban állás nélkül, a fenntartott helyen szépen nyugodtan ebédelni. Plusz a medencét is használhatjuk még kisgyermekes időben is. Csupa előny ez a gyerek, még a templomba is busszal tudtunk menni.

Á: Elég király volt. Nekem már évről évre meredekebb ez az emelkedő.

Rác Réka: Nővérekém! Adjál már pénzt!

E: Jaj Réka, már megint? Tessék, itt van. Szécsi Andris: Tudsz adni Ákos egy kis pénzt az esti pizsamapartinkra?

Á: Jaj már neked is pénz kell? Tessék, fogd.

Andris: És egyébként mit kerestek itt a kisgyermekes asztalnál?

E: Figyu igazából ez egy hosszú sztori. Minden úgy kezdődött, hogy kicsi volt az ágy aztán összeházasodtunk, majd loptunk egy gyereket. Így kerültünk ide.

Andris Rékának: Végül is miért is ne? (Letérdelve) Hozzám jössz?

Réka: Miért is ne? Családban marad!

Szívárvány –

a Debrecen - Nagyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Tördelés: Bene Lászlóné

Nyomda: Litográfia

Készült: 700 példányban

23. évfolyam 9. szám

Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma:

11738008-20012917

Gyülekezeti honlapunk címe:

www.refnagyerdo.hu

Korrekcio

Gyakorlas

Tanitbatunk

Informacioaradat

Tanulas celja